

PS

ALLEHANDA OM VARJEHANDA

Avdelningen har tagit sig före att återkomma med några historiska noteringar.

I **Stockholm** har Hans Lindholm åsikten att ämnet laserpekare inte täcktes fullständigt av Per Mindus dubbelsidiga översikt å avdelningen nr 10/96. Skriver:

»Vid en kongress i ett land söder om Östersjön stod i talarstolen professorn och höll ett av huvudföredragen. I sin högra hand höll han den av arrangören så eftertraktade och nyligen inköpta laserpekaren. Professorn, med denna dyrgrip i handen, trodde sig dock hålla i en mikrofon, med vilken han med sin spruckna stämma försökte göra sig hörd. Samtidigt försökte han med hjälp av sina läsglasögon läsa från sitt tätt skrivna manuskript.

Att hans röst ändå hördes i auditoriet hade sin förklaring i att det snett till vänster i talarstolen fanns en stationär mikrofon, som han inte hade upptäckt. Den återgav, om än bristfälligt, talarens röst. På bildskärmen visade han samtidigt en bild, som i sin mångfald innehöll allt; ja, alla de fakta som omnämndes i talarens hela föredrag. Mångfalden i bilden gjorde att pekning var helt nödvändig, om åhöraren skulle ha en chans att hänga med. [– –]

Så var det då dags att peka på tavlan. För att talaren själv skulle kunna se det han pekade på, tog han med vänsterhanden av sig sina läsglasögon och vred huvudet mot tavlan. Enstaka ljud av hans spröda stämma nådde fortfarande den stationära mikrofonen. [– –]

Han hade nu vridit kroppen nästan ett halvt varv åt höger och försökte samtidigt att göra sin vänstra arm så lång han kunde, för att komma så nära tavlan som möjligt. Snart stod han med ryggen vänd mot sina åhörare. Det bekymrade honom inte, eftersom han ju höll mikrofonen (läs: laserpekaren) i säkert grepp framför munnen och trodde att han hade kontakt med åhörarna.

Fortfarande talande i laserpekaren och pekande med glasögonen hade han nu tappat all kontakt med den stationära högtalaren, för att inte tala om att han, i sitt glasögonlösa tillstånd, även tappat all kontakt med sitt manuskript. Snart hade han även tappat all kontakt med auditoriet och inom kort var förvirringen fullständig och föredraget fick avslutas.»

Avdelningen får återkomma.

Lunch med drottning Elisabeth

Författaren Thomas Tidholm vet exakt på klockslaget när han köpte sin första blockflöjt. När han kom ut ur musikaffären på Regeringsgatan passerade drottning Elisabeths kortege, berättar han i en intervju. Det var 1956. Jag minns från samma statsbesök att prinsgemålen, eller vad han kallas, hade randig skjorta.

Från min plats i Gyllene salen 20–30 meter från drottningparet kunde jag inte se om han hade någon skjorta överhuvudtaget. Men i minnet fastnade en reflexion i ett tidningsreferat: Om *han* kan ha randig skjorta måste det vara *comme il faut* också för den vanliga pöbeln att ha det vid officiella luncher och middagar.

Under mina sexton år som ledamot av Stockholms stadsfullmäktige var jag med på ett par–tre sådana luncher varje år. Jag hade mitt arbete på promenadavstånd från Stadshuset.

Det krävdes inte smoking eller frack som när kommunalråden i Motala har sina middagar. Fullmäktiges ordförande Carl Albert Anderson komponerade personligen den alltid lika intressanta matsedeln.

Bortsett från några rituella ord när enda skålen höjdes förekom vad jag minns inga tal. Luncherna var avspända och korta. Man fick inte arbetsdagen förstörd.

Några år senare bodde jag på ett litet hemtrevligt hotell i Quartier Latin. Drottning Elisabeth och prinsgemålen var i Paris på statsbesök, och den trevliga damen i receptionen undrade om inte monsieur som alla de andra gästerna skulle gå utanför dörren och se på korsten.

»Jag har inte tid, madame», sa jag. »Förresten brukar jag äta lunch med dem när de kommer till Stockholm.»

Hon blev mycket imponerad.

Mindre framgång hade jag inför den kurs vid Karolinska som jag föreläste för efter en officiell lunch i Stadshuset några år senare.

Jag skulle tala om narkotika och narkomani. »När jag häromdan åt lunch med prins Bertil», började jag. Längre kom jag inte. De trettio eller fyrtio medicinerna avbröt mig med ett rätt och obehärskat flin.

Jag inledde med att berätta om den infama bevakning man var utsatt för när man hade narkomaner som patienter och bemötte dem som om de var mänskliga varelser de också.

Ett år eller så före lunchen med prins Bertil hade jag med fladdrande fanor klarat av en anmälan i Medicinalstyrelsens disciplinnämnd (som senare upp-

löstes och ersattes med Hälso- och sjukvårdens ansvarsnämnd).

Som socialläkare i barnvårdsnämnden hade jag undersökt några flickor i 13–14-årsåldern som var i klorna på en narkotikalangare. Han misstänkte på goda grunder att det var honom jag ville åt och skyndade sig att anmäla mig till kriminalen.

Kriminalpolisens chef trodde på hans rövarhistoria och anmälde mig till disciplinnämnden för de påstådda förbrytningarna. En byråchef där lade ner ett beaktansvärt arbete på mitt fall och var uppenbarligen inte stormförtjust över att hela det grandiosa projektet kollapsade.

Han beordrade från apoteken in alla de recept på narkotiska preparat jag skrivit under en tvåårsperiod. Den medicinprofessor som i egenskap av styrelsens vetenskapliga råd gick igenom denna samling hade inte mycket att anmärka på men tyckte att jag borde ha ett nyp i örat för bland annat två spritrecept till en fru G.

Vid lunchen i Stadshuset upptäckte jag att sekreteraren i disciplinnämnden, en hedervärd jurist, satt nära mitt bord i Gyllene salen. Vi hade aldrig träffats så när lunchen var slut gick jag snabbt till hans bord för att betyga honom min förordnad.

Då han hörde mitt namn drog han ett djupt andetag och läste ur minnet upp ett avsnitt ord för ord ur mitt andra långa svar till disciplinnämnden:

»Vad fru G beträffar har jag inga anteckningar och jag har nu inget minne av indikationerna. Givetvis fanns det sådana. Men till tröst för dem som företräder fiskala och inte medicinska intressen kan jag berätta att hon är sekreterare vid en utländsk beskickning och att det skulle förvåna mig enormt om denna attraktiva och högkultiverade kvinna föredrag de svenska apotekens koncentrerade sprit framför sin ambassads skattefria Cordon Bleu och Long John.»

När vi stod där och pratade i den nu helt avfolkade salen kom Tage Erlander och Sven Aspling, socialministern, förbi. Jag antog att de följt prinsen till hans gondol vid stadshuskajen. De kom tillbaka för att hämta sina ytterplagg. Vi hejade på varandra och det blev ett uppsluppet snack under ett par minuter.

När jag vände mig om stod disciplinnämndens sekreterare fortfarande kvar. Han hade druckit mer vin än jag och var nu insvept i ett oändligt svårmod. »Du slickar uppåt, din j–!», sa han.

John Takman
Stockholm